

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 675/2026
16.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Петра Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 302/22 од 15.12.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 39/26 од 13.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Петра Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 302/22 од 15.12.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 39/26 од 13.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 302/22 од 15.12.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године, коју је дужна да издржи по правноснажности пресуде и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужна да плати суду у року од 30 дана по правноснажности пресуде, с тим да уколико новчану казну не плати у одређеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора. Окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка и судског паушала у износима и на начин наведен у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 39/26 од 13.03.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Петра Костића, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљене АА, адвокат Петар Костић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев,

преиначи побијану правноснажну првостепену пресуду и окривљену ослободи од оптужбе за наведено кривично дело.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости не одређује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева. Бранилац у захтеву истиче да изрека пресуде не садржи обележја кривичног дела, као ни опис умишљаја, као субјективног елемента дела, на који начин је по наводима одбране суд повредио одредбу члана 25. КЗ. Бранилац даље, у погледу утврђеног чињеничног стања наводи да је вештак информатичке струке демантовао наводе да је окривљена објавила оглас о пружању финансијске помоћи и одобравању кредита незапосленим лицима, а што је током поступка потврђено и другим доказима, те да је требало затражити обавештења и информације од оператера и да је превара вршена од стране трећих непознатих лица, те је сходно члану 16. ЗКП, уколико постоји сумња у погледу чињеница од којих зависи вођење поступка или постојања кривичног дела требало решити у корист окривљене. С тим у вези, бранилац изводи сопствене закључке, да није могао постојати ни умишљај на страни окривљене. На описани начин, бранилац окривљене у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, дајући своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама и даје сопствену оцену изведених доказа, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

3

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић